

1

Voor de vijfde nacht op rij is Linda bang om te gaan slapen.

Liggend op haar kussen probeert ze de vorige vier avonden van zich af te schudden. De verstikkende angst. In plaats daarvan denkt ze aan Nico, haar ex-vriendje. Nico de kunstenaar. Nico met twee billen van beton. Nico de klootzak. Door hem ligt ze nu hier, in een net iets te krap bed, in een tot tuinhuis omgebouwd sluiswachtershuisje vlak buiten Wedde.

‘Wedde, in Westerwolde, de onontdekte parel van Groningen!’

Wedde, uithoek waar ik geen hond ken.

Er kraakt iets. Linda opent haar ogen. De wind giert hoorbaar rond het huisje en boven haar hoofd trippelt iets over het dak. Linda laat haar blik naar haar voeteneinde glijden en even is ze bang dat ze daar iemand zal zien staan.

Maar de slaapkamer is leeg. Ze is alleen.

Ze wiebelt met haar tenen. Een streep maanlicht piept tussen de gordijnen door over haar grote teen, loopt via

de grond en eindigt op een backpack in de hoek. De backpack die ze nog steeds niet heeft uitgepakt.

Wedde. Wat is er leuk aan Wedde? Linda's nieuwe baan als au pair betaalt lekker en de twee jonge kinderen op wie ze iedere dag moet passen zijn schatjes. Schatjes die nu veilig liggen te slapen in het grote huis verderop, terwijl Linda hier in een tuinhuisje moederziel alleen moet wachten op een monster.

Get a grip, Stokkum.

Je bent zesentwintig.

Monsters bestaan niet.

De nachtmerries waren direct begonnen, op de aller-eerste avond dat ze hier introk. En vervolgens was het iedere nacht bal geweest.

De droom begint altijd hetzelfde, met Linda die wakker schrikt in bed en het gevoel heeft dat ze verlamd is. Van top tot teen werkt niets meer en dan voelt ze opeens dat íéts naar haar op weg is. Iets gemeens. Iets kwaadaardigs. Iets wat haar pijn wil doen. De eerste nacht was het alleen een gevoel, maar de tweede nacht kon ze het horen, ergens bij de Duitse grens die hier een paar kilometer vandaan ligt. Onzin natuurlijk. Maar toch hoorde Linda hoe het zich een weg klauterde door bossen en weiden, hoe het moeiteloos over hekken en slootjes sprong.

Met iedere nachtmerrie kwam het dichterbij. Want zonder het te kunnen zien wist Linda precies waar het monster uithing. En hoe slim het was. Een boosaardige intelligentie op weg naar haar verlamde lichaam.

In de derde nacht was het aangekomen bij de grote supermarkt een dorp verderop, in Bellingwolde. Ze voelde hoe het daar langs de boodschappenkarretjes

en schappen kroop, snuffelend en slurpend. En hoe het een geur op het spoor kwam. *Haar geur*. Waarom was ze dan ook zo stom geweest om daar boodschappen te gaan doen met de kinderen?

Gisternacht was het opeens bij haar voordeur verschenen. Linda hoorde het klauwen aan het hout, aan de gevel. Het was om haar tuinhuis gelopen en aangekomen bij haar slaapkamerraam. Pas toen Linda het glas hoorde breken was ze wakker geschrokken, badend in het zweet.

Natuurlijk bleek haar raam niet gebroken te zijn. Want het was een droom. Meer niet. Toch had ze nog heel even het idee gehad dat ze het monster róók. Een weezoete geur, vermengd met zwavel. Ze was aan de keukentafel gaan zitten, het grote vleesmes uit de keukenla in haar hand, en had de rest van de nacht geen oog meer dichtgedaan.

Net als nu. Klaarwakker.

Kutdromen. Linda weet precies waar ze vandaan komen. *Nico*. Ze had veel eerder bij hem weg moeten rennen, meteen na die eerste keer. Maar ze was gebleven. Omdat zijn tranen zo oprecht leken, zijn excuses zo gemeend. Ze had zijn handen, waar ze normaal zo bang voor was, weer om haar heen willen voelen. Ze had nu maar al te graag in zijn armen willen liggen om minder bang te zijn. Gadverdamme, wat voelt dit zwak.

Boos knipt Linda haar bedlampje uit en staart naar het plafond. Een spin die zich uit de voeten maakt. Meer niet.

Wedde.

Wedde dat je het hier nog geen maand uithoudt?

Ze kan het niet maken nu al weg te gaan. De kids zijn dol op haar en mevrouw Laarman mag haar ook

redelijk graag, al is ze een behoorlijke kakmadam. Alleen die vader is een lul. Peter de patjepeeër. Hij doet haar denken aan Nico. Bovendien is er...

Tik... tik...

Linda staart naar haar raam. Iets tikt daar hoorbaar tegen het glas. Een tak?

Er staan geen bomen rond het tuinhuis.

Tik... tik... tik...

Linda wil overeind komen, beseft opeens dat dit niet lukt. Meteen volgt de paniek. Shit. *Ze droomt weer.* Opnieuw probeert ze haar hoofd op te tillen, maar haar nekspieren weigeren. Ze is totaal verlamd.

Tik... tik... tik... tik...

Opnieuw schieten haar ogen naar het raam. Haar ogen werken nog.

Omdat het wil dat ik alles zie.

Linda blijft naar het raam staren en even denkt ze dat ze zichzelf wakker kan krijgen. Dat als ze zichzelf maar genoeg inspant, ze haar tenen weer kan bewegen. Maar dan ziet ze hoe het raam omhoog wordt geschoven en verliest ze alle hoop.

Een ijzige wind blaast over haar lichaam. Kippenvel schiet over haar blote armen en nek, de gordijnen dansen. Opnieuw probeert Linda weg te rollen, maar het voelt alsof ze zich onder duizenden liters water bevindt. Doodsbang kijkt ze naar het opengeschoven raam. Buiten is de achtertuin te zien, met verderop de woonboerderij van de familie Laarman. Redding. Veiligheid. Linda wil om hulp schreeuwen en hoort haar eigen gepiep, heel zacht, woordloos en slap.

Dan ziet ze de vingers.

Zwarte vingers vouwen zich om het raamkozijn heen. Achter de buitenmuur klinkt een ademhaling,

diep en dierlijk. Een onmenselijk lange arm glijdt de slaapkamer in, een hand graait naar haar bed. Linda ziet de modder onder de nagels en draait haar blik weg. Ze kijkt nu naar haar backpack.

Word wakker, word wakker, word wakker.

Met een klap landt iets zwaars op de vloer vlak naast haar bed. Een ziekelijke stank vult de kamer. Linda probeert opnieuw om hulp te roepen, maar haar verlamde keel werkt niet meer mee.

Er kraakt iets bij haar voeteneind.

Niet kijken.

Linda kijkt toch en haar hart mist een slag. Aan haar voeteneind komt een man overeind. Een boomlange man, gemaakt van schaduwen. Op de plek waar zijn gezicht had moeten zitten is alleen een zwart gat te zien, zonder mond, neus of ogen.

Jezus, waar zijn z'n ogen?

Toch weet Linda dat de man haar aanstaart. En ze weet nog iets.

Hij weet hoe ik heet.

De schaduwman strekt een hand uit naar haar voeten en huilend richt Linda haar blik naar het plafond. Langzaam worden de dekens van haar afgetrokken.

Alsjeblieft! Help me!

Iets kouds grijpt haar voeten beet en Linda voelt het matras indeuken als de schaduwman over haar lichaam heen begint te kruipen. Omhoog, op weg naar haar gezicht.

Ze probeert haar oogleden dicht te knijpen, maar ook dat lukt niet.

Ik zal alles kunnen zien als hij straks mijn gezicht begint op te eten.

Dan opeens: muziek. Zachte klanken, ergens in het

huis. Nee, hier in de kamer. Operamuziek. Linda's blik schiet naar de richting waaruit het geluid komt.

In de hoek van de kamer, naast de backpack, staat een vrouw. Vale haren vallen over een blauw gewaad, magere schouders, een lijkbleke huid.

Terwijl het beest haar beklimt probeert Linda naar de vrouw te roepen.

Help me. Hij wil me kelen.

De vrouw blijft naar de grond staren. Een hand glijdt over Linda's borsten.

Alsjeblieft! Help!

De hand sluit zich om haar nek. Linda schreeuwt in haar hoofd, maar opnieuw ontsnapt er alleen een piepje. Toch kijkt de vrouw Linda opeens recht aan. Ze begint iets te fluisteren. Keer op keer hetzelfde woord.

Plotseling is de schaduwman bij Linda's gezicht. Raspende ademhaling, die verpestende stank. Linda voelt tranen langs haar wangen stromen en opnieuw zoekt ze de blik van de vrouw. Dan ziet ze welk woord de vrouw aan het fluisteren is.

Beweeg...

En Linda kan zich weer bewegen. Ze voelt kracht terugstromen in haar benen, voelt hoe haar longen zich vullen met lucht – en met een schreeuw ramt ze haar knie omhoog. De zwarte handen laten haar los, Linda rolt van het bed af. Haar benen vangen haar op en met een tweede brul duikt ze naar de deur. Als ze de kamer uit rent begint iets op het bed te huilen als een wolf.

Het keukenmes ligt nog op tafel en Linda grist het mee terwijl ze rent.

Naar de deur!

Huilend grijpt Linda de deurklink. Achter haar klinken stampende voetstappen.

Niet omkijken!

Ze is buiten. Kille wind slaat tegen haar benen, nat gras onder haar voeten. Ze glijdt uit maar rent door, richting het grote huis dat ze in blinde paniek voorbijgaat. Kieselstenen onder haar voeten, dan asfalt. De hoofdweg. Linda blijft doorrennen. Naar mensen. Naar veiligheid.

Dan opeens een besef, dwars door alle paniek heen.
De kinderen.

Abrupt houdt Linda stil en draait zich om.

Dertig meter achter haar ziet ze de woonboerderij. Achter de ramen is alles donker. De Laarmans zijn niet wakker geworden door alle commotie.

Maar dan ziet ze het.

De schaduwman.

Hij sluipt door de tuin, op handen en voeten. Een monster op jacht. Linda houdt zich zo stil mogelijk, verliest hem niet uit het oog.

Het monster komt aan bij de achterkant van het woonhuis en verdwijnt uit het zicht.

Het gaat recht op de keukendeur af.

Heb ik die vanavond op slot gedaan?

Linda doet een stap achteruit. Ze kan nog ontkomen. Doorrennen naar het kanaaltje, de brug over en nooit meer achteromkijken. Hoe goed kent ze de Laarmans nou helemaal?

De schaterlach van Ezra. Merel in haar prinsessenjurk.

Linda omklemt het keukenmes en begint terug te lopen naar de boerderij.

Het pannendak steekt donker af tegen de sterrenhemel. De luiken van de ramen zijn dicht. Iedereen slaapt.

Of het monster is al binnen en heeft de kinderen gepakt...

Linda's blik schiet langs de oude waterput en de geparkeerde SUV met de vrolijke poppetjes op het raam. Ieder moment verwacht ze die verschrikkelijke geur weer te ruiken, maar haar aanvaller is nergens te bekennen.

Linda loopt via de zijkant van het huis naar de achterkant. Naar de keukendeur om de hoek.

De kiezelstenen van het erf doen pijn onder haar blote voeten. *Geen geluid. Maak alsjeblieft geen geluid.*

Ze is er. Linda merkt dat ze haar adem vasthoudt, laat haar longen los en kijkt om de hoek. Het achtererf is verlaten, de keukendeur is dicht. Langzaam sluipt ze erop af en voelt aan de koperen deurknop. Die geeft niet mee, de deur zit op slot. Linda wil opnieuw wegrennen, als ze het ziet.

Een paar meter verderop steekt de garage in een L-vorm uit het huis. Een aanbouw die Peter Laarman vorig jaar heeft laten maken, als laatste uitbreiding van het huis. Hij heeft haar het verhaal wel drie keer verteld op zijn opschepperige toon. De klassieke Westerwoldse boerderij die hard op weg was te vervallen tot een ruïne, die de Laarmans voor één euro hebben gekocht en schitterend hebben laten restaureren, en waar ze deze garage aan hebben gebouwd zodat het huis nu meer dan een half miljoen waard is. Het sluiswachtershuisje aan het gekanaliseerde riviertje dat achter het huis langs loopt heeft Laarman erbij gekocht, als tuinhuis; het stond leeg, de sluis is al jaren zelfbediening.

De garage met de cabrio die erin geparkeerd staat is verboden gebied. Huisregel! En Linda moet aan het eind van iedere werkdag controleren of de garagede-

ren dicht en op slot zijn. Want via de garage kun je makkelijk het woonhuis binnenkomen.

Die garagedeuren staan nu wagenwijd open.

Wankelend op de kiezels sluipt Linda op de open deuren af. Even denkt ze aan haar mobiel, die ze op haar nachtkastje heeft laten liggen. Zal ze het risico nemen en terugrennen naar het tuinhuis? Misschien kan ze dan...

In de garage beweegt een schaduw. Iets valt kletterend om. Linda proeft koper op haar tong en weet dat ze haar lip open heeft gebeten. Ze neemt nog een stap, voelt haar hart bonzen in haar kaken. *De kinderen.* Dan kijkt ze de garage in.

De schaduwman zit naast de cabrio, zijn rug naar Linda toe. Een gehurkt beest met een uitpuilende ruggengraat. Een ruggengraat waar haar mes in kan.

Linda stapt het koude beton van de garagevloer op.
Geruisloos beton.

Ze ruikt de schaduwman, hoort zijn raspende ademhaling. Duistere schouders bewegen schokkend op en neer met elke teug.

Wat zit je te doen?

Linda doet nog een stap. En nog een. Ze kan bijna toesteken...

Linda ziet iets bewegen in haar ooghoek en kijkt opzij. Naast een kast vol gereedschap, helemaal achter in de garage, staat de vrouw. Ze staart Linda recht aan, droevige ogen in een spierwit gezicht. Op haar jurk prijkt een oog, ziet Linda nu. Een geschilderd, geel oog. De lippen van de vrouw bewegen weer. Nu weet Linda meteen wat ze fluistert.

Doe het.

Opeens hoort Linda gegrom en kijkt geschrokken

terug naar de schaduwman. Die zit nog steeds met de rug naar haar toe en heeft iets in zijn handen. Iets dat huilt en spartelt.

Het heeft een van de kinderen te pakken.

‘Nee! Laat hen los!’

Met een ruk draait de schaduwman zich om en toont haar zijn van woede verwrongen gezicht. Het is haar ex, Nico. Hij opent zijn mond en schreeuwt met het geluid van duizenden helse stemmen. Linda schreeuwt ook. Dan steekt ze toe.

Het lemmet glijdt moeiteloos in vlees, raakt dan iets hards. Linda stapt achteruit, het mes blijft achter. Linda kijkt naar het gezicht van haar slachtoffer en voelt de wereld onder zich vandaan zakken.

Peter Laarman.

Hij staart met grote ogen terug en grijpt naar zijn nek. Zijn mond opent en sluit zich als die van een vis. Het handvat van het keukenmes steekt omhoog tussen zijn schouder en sleutelbeen. Trillend trekt de vader van twee kinderen het keukenmes omhoog. Meteen kleurt zijn ochtendjas donkerrood en weet Linda dat hij doodgaat.

Nu pas ziet ze het gereedschap liggen waarmee me-
neer Laarman aan zijn auto zat te sleutelen. Haar blik flitst door de garage. De vrouw is verdwenen.

Laarman vindt eindelijk lucht en stoot iets uit dat het midden houdt tussen gejammer en een schreeuw. Dan draaien zijn ogen wit weg en langzaam zakt hij achterover terwijl bloed op het ritme van de hartslag uit zijn nek blijft gutsen. Met een misselijkmakende klap raakt zijn hoofd het beton. De gutsen bloed worden kleiner en kleiner...

Ergens uit het huis klinkt de stem van mevrouw Laarman.

‘Peter? Lief? Wat is er?’

Iemand begint hoorbaar een trap af te lopen. ‘Peet...?’

Linda voelt iets warmes op haar voeten kletteren en beseft dat ze in haar pyjama staat te plassen. Ze draait zich om en loopt de garage uit, terug over de kiezelstenen, door de achtertuin naar haar tuinhuisje. Pas als ze arriveert bij haar eigen voordeur hoort ze achter zich een schreeuw.

Terug in haar slaapkamer gaat Linda op haar bed zitten en staart naar haar kussen.

Misschien schrikt ze als ze gaat liggen alsnog wakker, de zon in haar gezicht en de kinderen bonkend op haar voordeur, roepend om ontbijt. Ze zal dan met hen meelopen, terug naar de boerderij, om eieren te bakken voordat meneer en mevrouw Laarman wakker zijn.

Alsjeblieft Linda, word wakker.

Maar nog voordat ze het kussen raakt weet Linda dat ze al klaarwakker is.

Haar slaapkamer raam is weer dichtgeschoven, ziet ze nu.

Nee, het is nooit open geweest.

Misselijkheid omklemt haar maag en ze grist haar mobiel van het nachtkastje.

De vrouwenstem aan de andere kant van de lijn is kalm, zakelijk.

‘112 alarmcentrale, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Linda hoort hoe monotoon zichzelf de woorden uitsprekt die haar leven voorgoed zullen veranderen.

‘Ja, hallo, met Linda van Stokkum. Ik geloof dat ik net iemand vermoord heb.’